

Arrest

nr. 178 936 van 5 december 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 2 april 2016 België binnen en vraagt op 20 juni 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 29 februari 2016 in Polen asiel had aangevraagd. Op 4 juli 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse overheden die op 11 juli 2016 in toepassing van artikel 18.1, onder c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 8 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

+ 2 kinderen: (…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, die staatsburger van de Russische Federatie van Tsjetsjeense afkomst verklaart te zijn, werd op 17.06.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 20.06.2016 asiel in België. Ze was in het bezit van haar origineel binnenlands paspoort met nummer 9606912803 (afgegeven op 23.06.06). Betrokkene was vergezeld door haar twee minderjarige kinderen (I. M. (...) en I. K. (...)) die onder de asielpprocedure van betrokkene vallen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 29.02.2016 in Polen geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 30.06.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielpprocedure in België. Daarin verklaarde ze in ongeveer juli 2013 vertrokken te zijn uit Tsjetsjenië (RUS) en stelde ze eerst per taxi naar Dagestan (RUS) te zijn gereisd. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig verder door naar Istanbul (TUR) waar ze tot 25.02.2016 verbleef. Daarna reisde betrokkene per vliegtuig verder naar Minsk (Wit-Rusland) waar ze tot 28.02.2016 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein door naar Polen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 29.02.2016 asiel vroeg in Polen. Betrokkene bevestigde dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Polen en dat ze reeds eerder asiel vroeg daar. Ze verklaarde niet te weten of er door de Poolse instanties reeds een definitieve beslissing werd genomen omtrent haar asielaanvraag en stelde tot 02.04.2016 bij een oudere vrouw op een voor haar onbekende plaats in Polen te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per auto door naar België met een transit via Duitsland. Betrokkene verklaarde op 02.04.2016 in België te zijn gearriveerd, werd door onze diensten geregistreerd op 17.06.2016 en vroeg asiel in België op 20.06.2016

Betrokkene verklaarde dat ze besloot in België asiel te vragen omdat een vriendin van haar moeder in België woont en dat zij had voorgesteld om naar hier te komen vermits ze haar kan helpen met het zorgen voor de kinderen. Tijdens een bijkomend gehoor d.d. 25.07.2016 uitte betrokkene bezwaar tegen een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat ze stelde veel angst te hebben om terug te keren naar Polen. Ze verklaarde hieromtrent dat ze er zeker van is dat ze meegenomen zou worden door de mensen van Kaderov, gekend als Kaderovtsy. Volgens haar verklaringen hebben ze haar man reeds vermoord en zitten ze nu achter haar aan. Ze verklaarde dat ze haar in Turkije reeds gevonden hadden.

Betrokkene verklaarde geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Op 04.07.2016 werd er voor betrokkene een verzoek tot terugname gericht aan de Poolse instanties die op 11.07.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van betrokkene dat zij besloot in België asiel te vragen omdat een vriendin van haar moeder die in België woont haar had voorgesteld om naar België te komen merken we op dat deze specifieke reden om in België asiel te vragen te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend tevens nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Gericht op de bezwaren van betrokkene tegen een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013, die door betrokkene geuit werden tijdens haar bijkomend gehoor d.d. 25.07.2016, op grond van het feit dat ze angst heeft in Polen voor de mensen van Kaderov benadrukken we dat betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Verder merken we ook op dat betrokkene haar problemen in verband met haar persoonlijke veiligheid niet specifiek verder aanduidt of staft met concrete elementen.

Betrokkene verklaarde verder dat ze niet wist of er reeds een definitieve beslissing werd genomen betreffende haar in Polen ingediende asielaanvraag. We merken desbetreffend op dat Polen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht... c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als

bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvangen indien zij dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene en haar minderjarige kinderen zullen gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en haar verzoek zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa Ostazewska-Zuk, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up to date tot 13.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25).

Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor nergens gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, wiens voorafgaand aan haar asielaanvraag in België in Polen ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 64 §1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog

opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens haar bijkomend gehoor d.d. 25.07.2016 gewag maakte van hartproblemen waardoor ze vaak flauwvalt en constant angstaanvallen krijgt. We benadrukken hieromtrent dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60). Tevens zullen de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar kinderen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het algemeen beginsel van de bewijskracht van de akte, bevestigd door de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, en van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de verzoeker, bij terugkeer naar Polen, aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen zullen zijn.

Dat de verzoeker laat gelden, dat de asielprocedure in POLEN de essentiële procedurele waarborgen niet respecteert, die door de internationale verdragen vermeld worden.

1. Wat de onthaalvoorwaarden in Polen betreft

Overwegend dat in tegenstelling met wat door tegenpartij beweerd wordt, bevestigen de informaties komend van het AIDA verslag dat de asielzoekers in Polen niet over een behandeling genieten die conform is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat tegenpartij beweert, in termen van de betwiste beslissing dat ter lezing van het AIDA verslag, verzoekers in POLEN niet de slachtoffers zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat nochtans, het AIDA verslag uitdrukkelijk vermeldt dat: : « The amount of social assistance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate Standard of living in POLAND. [...] As the amount of financial allowance is not enough to rent separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions so not provide privacy and personal safety. »¹

Dat dit verslag er ook bijvoegt dat: "The amount of social assistance is below the so called "social minimum The asylum seeker receives from one and half to two times less than what is essential according to the "social minimum". The amount of social assistance for asylum seekers was not increased from 2003, even though the costs of living in Poland have enlarged by 35% to 50% depending on the type of the household. "²

Dat het AIDA verslag met wat volgt besluit: "As a result, material reception conditions are considered insufficient to ensure a decent Standard of living as highlighted in the CJEU judgment in SACIRI. The amount of social assistance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, their age or disability, which is incompatible with SACIRI and Others. "³

Dat tegenpartij, door op basis van het AIDA verslag te vermelden dat de verzoeker in Polen niet slachtoffers zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, ze de bewijskracht van de akten schendt;

Dat uit de hierboven aangehaalde delen van het AIDA verslag, en in tegenstelling met wat door tegenpartij beweerd wordt, indien de verzoeker naar Polen teruggestuurd word, ze wel slachtoffers zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dat tegenpartij ook beweert dat de verzoeker niet aan onmenselijke en vernederende behandelingen, onderworpen zal zijn, in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, door het louter feit van haar hoedanigheid van asielzoekers.

Dat in tegenstelling met wat door tegenpartij beweerd wordt, onderlijnt het AIDA verslag uitdrukkelijk dat er een verschil van behandeling bestaat tussen de asielzoekers en de nationale inwoners.

Dat bijvoorbeeld op gebied van de materiële voorwaarden, het AIDA verslag vermeldt dat « The system of granting material reception conditions for asylum seekers is separate from the general social assistance rules applicable to nationals and therefore these two are not comparable. Social assistance for national is provided on individually based assessment of needs, asylum seeker 's reception material conditions are provided to every seeker, generally to the same extent. »⁴

Door het feit dat tegenpartij geen rekening houdt met de hierboven aangehaalde elementen en zegt dat de onthaalvoorwaarden in Polen conform zijn met de eisen van artikel 3 van het EVRM, schendt tegenpartij de bepalingen van het middel.

Dat er ook vermelding gemaakt wordt in de verschillende artikelen van racistische uitslatingen en van racistische en xenofobe houdingen tegenover de asielzoekers.

Dat men bijvoorbeeld in een artikel, met als titel « Réfugiés en Pologne : « on ne fait que passer » » lezen kan, dat de onthaalpolitiek in Polen meer virtueel als reëel is.

Dat de voorwaarden voor materieel hulp onvoldoende zijn;

Dat de Polen heel vijandig zijn tegenover de asielzoekers.

Dat het artikel wat volgt vermeldt « Entre mai et octobre, le nombre de personnes hostiles à l'accueil de réfugiés a plus que doublé, grimpa de 21% à 43 %, tandis que le nombre de personnes favorables a chuté de 2 % à 54%, selon une étude de l'institut CBOS. »

Dat bijgevolg, « Aujourd'hui les réfugiés ont peur, ils se sentent menacés. »⁵

Dat het « ce sont les enfants immigrés qui souffrent le plus. Les termes réfugiés ou émigrés sont devenus les pires insultes dans les écoles. »⁶

Dat sinds de aanslagen in Parijs «les réfugiés sont pratiquement traités comme des lépreux ». ⁷

Dat de minister, verantwoordelijk voor de Europese zaken, de aanslagen verbindt met de migratoire crisis.⁸

Dat ten gevolge van de aanslagen van Brussel, « la Première ministre Beata Szydło a déclaré que la Pologne n'était pas en mesure d'accueillir des demandeurs d'asile entrés dans l'Union européenne »⁹

Dat daardoor het onbetwistbaar is dat in geval van overbrenging naar Polen, de verzoeker de slachtoffers zal zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat wanneer tegenpartij het tegenovergestelde beweert, zij de bepalingen van de middelen schendt.

Overwegend dat uit de documentatie van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voortvloeit dat de personen die van een internationale bescherming genieten gediscrimineerd worden op gebied van de huisvesting en een groter risico lopen geen woonst te vinden en daardoor gedwongen zijn op straat te leven (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 13).

Dat deze informatie nog eens bevestigd wordt door de UNHCR (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 13).

Dat de Poolse wetgeving niet toegepast wordt; zodat de personen die van een internationale bescherming genieten, niet zich erop kunnen beroepen (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 13-14).

Dat het dus heel duidelijk is, dat in geval van terugkeer in POLEN, de verzoeker en haar kinderen het slachtoffers zullen worden van talrijke discriminaties en dat er een duidelijke schending zal zijn van hun fundamentele rechten;

Dat dit duidelijk van de documentatie, die tegenpartij aan het administratief dossier gevoegd heeft voortvloeit.

Dat men ook in andere verslagen van NGO mag lezen dat: « Le marché du travail leur est fermé parce qu'il n'y a pas de programmes d'intégration. À cause des faibles revenus les familles nombreuses sont obligées de vivre dans de petits appartements ou de partager de logements exigus avec d'autres familles » (rapport de l'association des peuples menacés « La situation des réfugiés tchêchènes en Pologne : Question des droits humains », p. 8).

Men kan ook lezen dat « Finding sustainable housing and employment is extremely difficult » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 1).

Dat verzoekster aan ernstige hartproblemen lijdt.

Dat dit zeer ernstige angstaanvallen veroorzaakt.

Dat verzoekster hiervoor een medische behandeling moet krijgen en in zich een rustige omgeving moet bevinden.

Dat verzoekster thans een therapie met de psycholoog K. K. (...) volgt.

Dat deze psycholoog vaststelt dat verzoekster "présente une symptomatologie psychotraumatique et un deuil congelé; troubles du sommeil, cauchemars récurrents, hypervigilance, irritabilité, moments dépressifs, difficultés d'adaptation, repli, troubles de la concentration, conduites d'évitement".

Dat de psycholoog tot het besluit komt dat: "le soutien thérapeutique doit se poursuivre pour une durée indéterminée à Namur. La relation thérapeutique ne peut être interrompue sans risque de rechute grave".

Dat de gezondheidstoestand van verzoekster, gezien de onmenselijke opvangvoorzieningen, ontegenzeggelijk zullen verergeren.

Dat het hart een orgaan van levensbelang is.

Dat de psycholoog van verzoekster vaststelt dat de follow-up geenszins onderbroken mag worden.

Dat dus, zodra tegenpartij vermeldt dat POLEN het respect van de fundamentele rechten van de verzoeker en haar kinderen waarborgt en dat de bescherming die door de Poolse autoriteiten gegeven wordt, effectief is, is het duidelijk dat de bepalingen van de middelen geschonden zijn;

Dat het middel gegrond is.

2. Wat de asielprocedure in POLEN betreft

Overwegende dat verzoekster zich op het AIDA verslag grondt om te stellen dat er geen wettelijk stelsel van juridische bijstand bestaat en dat de Poolse wetgeving de toegang tot een wettelijke bijstand niet waarborgt.

Dat dit onder andere verklaart waarom verzoekster Polen verlaten heeft.

Dat indien het juist is dat de wettelijke vertegenwoordiging dankzij organisaties mogelijk is, deze alleen maar voorzien op enkele gevallen na in de mate hoe deze organisaties over geen financiële middelen beschikken.¹⁰

Dat gezien dit gebrek aan financiële hulp, enkele onder hen hun activiteiten in verband met de gerechtelijke bijstand verminderd hebben.¹¹

Dat er geen gerechtelijke bijstand is, tijdens de verhoren, die nochtans beslissend zijn in de asielprocedure¹²

Dat op algemeen gebied, de toegang aan de informatie in verband met de asielprocedure beperkt is, en daardoor beletten ze de asielzoeker op aangepaste manier te handelen en met een grondige kennis van de zaak.

Dat men er ook nog moet bijvoegen dat de « Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were) . ».¹³

Dat deze angst niet het onderwerp zullen maken van een volledig en onpartijdig onderzoek vanwege de Poolse autoriteiten.

Dat de asielprocedure in dit kader, niet onpartijdig is.

Dat dit in tegenstelling is met de internationale verdragen.

Dat verzoekster Polen verlaten heeft omdat zij bewust was van de tekortkomingen van het systeem aangaande de asielprocedure.

Dat het bewijs ervan is dat verzoekster zelfs niet geïnformeerd werd van de definitieve beslissing die betreffende haar asielaanvraag uitgesproken werd.

Dat de tegenpartij deze onwetendheid van verzoekster vaststelt.

Dat tegenpartij verzuimd heeft rekening te houden met de elementen die in het AIDA verslag vermeld worden, in het kader van haar beslissing.

Dat het onbetwistbaar is dat tegenpartij geen ernstig onderzoek gevoerd heeft van de situatie van de asielzoekers in POLEN.

Dat indien, dit het geval geweest was, zij de talrijke schendingen van de rechten van de mens waarvan de asielzoekers het slachtoffer zijn, zou hebben kunnen vaststellen en in het bijzonder die van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense etnische herkomst.

Dat door geen rekening te houden met de hierboven aangehaalde elementen, en door alleen maar te vermelden dat POLEN dezelfde internationale verdragen als België bekrachtigd heeft, en dat de fundamentele rechten van de verzoeker dus in acht genomen zal worden, zij de bepalingen, van het middel schendt, onder ander de verplichting van motivering van de bestuurshandelingen.

Que selon l'arrêt Saciri rendu par la Cour de Justice de l'Union Européenne le 27 février 2014. les conditions matérielles d'accueil en POLOGNE sont insuffisantes pour garantir des conditions de vie décentes. conformes à la dignité humaine.

Dat de verzoeker te dwingen naar Polen terug te keren, een uitdrukkelijke schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

3. Wat de situatie van de Tsjetsjeen in POLEN betreft

Overwegende dat de verzoeker en haar kinderen van etnische Tsjetsjeense herkomst zijn en moslims zijn.

Dat dit niet door tegenpartij betwist wordt.

Dat hoewel tegen partij zich erop beroept dat de verzoeker en haar kinderen van een effectieve bescherming in POLEN zullen genieten, uit de documentatie van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voortvloeit dat Moslims er de slachtoffers zijn, niet alleen van discriminatie maar ook van geweld, wegens hun godsdienst (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat het verslag ook vermeld dat de etnische herkomst een belangrijke rol in dit geweld speelt en dat de Tsjetsjeense bijzonder het mikpunt van dit geweld zijn. (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat deze inlichtingen door verschillende bronnen bevestigd zijn en onder ander door de UNHCR (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat de Poolse autoriteiten geen effectieve bescherming, tegen dit geweld aan verzoekers biedt.

Dat op dit ogenblik, volgens de documentatie van tegenpartij, er geen veroordeling, wegens feiten van racisme uitgesproken werd (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat het verslag er nog bijvoegt dat de situatie altijd maar slechter wordt.

Dat men van 48 aanvallen in 2010 tot 272 in 2012 gestegen is

Dat nochtans, het aantal aanhoudingen van de auteurs van dit geweld heel laag blijft (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat men onder ander, in andere verslagen kan lezen dat: « However, recent increase in verbal and physical attacks against Chechen refugees and the slow response of the Polish authorities indicate that xenophobic if not openly racist attitudes are gaining some level of acceptance in the society » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat volgens de peiling die gemaakt werd door het Instituut CBOS, meer dan de helft van het Poolse volk tegen het onthaal van de vluchtelingen is.

Dat men ook een versterking van het racisme en van het nationalisme in de Poolse bevolking vaststelt.

Dat het verslag ook vermeldt dat de Tsjetsjeen slachtoffer zijn van aanvallen met racistisch karakter, maar dat de reactie van de autoriteiten op zich laat wachten of niet bestaat.

Dat de Poolse overheden de internationale verdragen en overeenkomsten die door POLEN goedgekeurd werden, niet respecteert.

Dat de unanieme rechtspraak alhier, de rechtspraak van het Europees Hof van de rechten van de mens eigen gemaakt heeft door te beoordelen dat « En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attaché souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100).

En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 68).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132). En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 80 ; Cour EDH 23 mai 2007, Salah Sheekh/Pays-Bas, § 148) » (CCE, arrest nr.125 321 van 9 juni 2014).

Dat in ieder geval, het overduidelijk is dat indien de verzoeker en haar kinderen, bij overbrenging in POLEN slachtoffers zullen zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Dat bovendien, niet betwist kan worden, dat talrijke Tsjetsjeen, betaald door Kadyrov in POLEN zijn en een bedreiging betekenen voor hun landgenoten. « There exists substantial evidence that emissaries of the current Chechen president Ramzan Kadyrov are active in Poland » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 1).

Dat verzoeker tijdens haar gehoor door de tegenpartij duidelijk verklaart KADYROV te vrezen.

Dat de tegenpartij dit niet betwist.

Men kan ook lezen dat «Due to shortage of regular housing, many recognised refugees linger in accommodation centres for a number of years or they remain living in areas where the centres are

located. There, they are highly visible and can easily be monitored and threatened. (...) This fear has been noted also in a report by the European Council on Refugees and Exiles (ECRE) on the treatment of Chechen asylum seekers in Europe:¹⁴ The reasons given by Chechen asylum seekers for not wanting to stay in Poland include: that they have concerns for their safety; they are scared that the Chechen President, Ramzan Kadyrov "s men operate freely in Poland and will pressure Chechens to return to the Russian Federation (p. 6) » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat FRANKRIJK ook erkend heeft dat de Poolse overheden niet in staat waren, op hun grondgebied een internationale bescherming aan de Tsjetsjeen te geven «These reasons have already been recognised in some European countries. For example, in a decision issued on 15 February 2011 the French Asylum Court of Appeal granted refugee status to a Chechen man who had previously been recognised as a refugee in Poland. (...) He feared being abducted and tortured by them and asked the Polish authorities for protection.

Eventually, he fled to France because he was unable to access effective international protection in Poland (ECRE 2011, p. 34) » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat het middel ernstig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het BW en van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

Zij betoogt bij terugkeer naar Polen aan onmenselijke en vernederende behandelingen te zullen worden onderworpen. Zij vervolgt dat Polen de essentiële procedurele waarborgen, die door de internationale verdragen vermeld worden, niet respecteert. Zij verwijst hierbij naar het AIDA-rapport. Zij vervolgt dat er een verschil in behandeling bestaat tussen asielzoeker en nationale inwoners. De onthaalpolitiek zou er meer virtueel dan reëel zijn en de voorwaarden voor materiële hulp onvoldoende.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het Dublinverhoor geen concrete elementen aanbracht die aanleiding geven om haar asielaanvraag in België te behandelen, reden waarom er geen toepassing gemaakt werd van de soevereiniteitsclausule. Verzoekster verklaarde enkel dat zij in België wilde blijven om de vriendin van haar moeder te helpen met het opvoeden van diens kinderen en om te ontsnappen aan de mensen van Kaderov. Zij laat echter na haar problemen in verband met haar persoonlijke veiligheid niet specifiek verder te duiden of te staven met concrete elementen.

Aangaande de opvang van verzoekster in Polen dient te worden opgemerkt dat de Poolse instanties instemden met de terugname van verzoekster conform artikel 18(1)c van de Dublin III-Verordening wat wil zeggen dat verzoeksters asielprocedure in Polen nog niet is afgerond en zij derhalve bij terugkeer naar Polen opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

"Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen."

Verzoekster toont evenmin met een begin van bewijs aan dat tijdens haar verblijf in Polen, in de hoedanigheid van asielzoekster, van opvang verstoken zou zijn gebleven. Zij beperkt zich tot verwijzingen naar rapporten en artikels die zij echter niet op haar individuele situatie betreft.

Zij toont evenmin aan in Polen van medische behandeling en verzorging verstoken te zullen blijven.

De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens haar bijkomend gehoor d.d. 25.07.2016 gewag maakte van hartproblemen waardoor ze vaak flauwvalt en constant angstaanvallen krijgt. We benadrukken hieromtrent dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (“Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers”, AIDA-rapport, pagina 60). Tevens zullen de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar kinderen. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk als zouden er aanwijzingen zijn van systeemfouten in de Poolse asielprocedure en opvangvoorzieningen. Ook al zijn er opmerkingen te maken over de opvangvoorzieningen en de asielprocedure kan er niet gesteld worden aan de hand van de beschikbare informatie dat de situatie in Polen zoals verzoekster voorhoudt, “zeer slecht en onmenselijk is” of dat er sprake is van omstandigheden in Polen die een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.1. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Deze bepalingen hebben geen betrekking op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een asielaanvraag (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hoe de voormelde artikelen van toepassing zouden kunnen zijn op de bovendien louter algemene informatie bij het verzoekschrift en uit het administratief dossier, kan niet worden ingezien en wordt door de verzoekster niet uitgewerkt.

Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, onder c) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekster die aan de Poolse autoriteiten toekomt nu de verzoekster voorafgaand aan haar asielaanvraag in België op 29 februari 2016 asiel vroeg in Polen en niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen

een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarbij omstandig wordt ingegaan op de door de verzoekster aangehaalde redenen om in België asiel aan te vragen, op de angst van de verzoekster voor “*de mensen van Kaderov*”, op de onwetendheid van de verzoekster of er al een definitieve beslissing werd genomen met betrekking tot haar in Polen ingediende asielaanvraag, op de toegang tot de asielprocedure in Polen, op de mogelijkheid van detentie in Polen, op het recht op opvang en bijstand in Polen en op de gezondheidsproblemen van de verzoekster.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen verwijst de verzoekster in een eerste onderdeel van het enig middel met betrekking tot de onthaalvoorwaarden in Polen naar enkele passages uit het rapport over Polen van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, “Asylum Information Database - National Country Report - Poland”, up-to-date tot 13 november 2015) (hierna: AIDA-rapport), dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, om hieruit te concluderen dat zij, indien zij naar Polen teruggestuurd zou worden, “wel slachtoffers zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM”. Zij beperkt zich evenwel tot een partiële lezing van de bladzijden 47 en 48 uit voornoemd AIDA-rapport, die betrekking hebben op de financiële bijstand in Polen. Uit een meer volledige lezing van het AIDA-rapport blijkt evenwel dat Polen *qua* opvang werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum. Bovenaan bladzijde 47 wordt gesteld dat het bij wet verplicht is om bijstand te verlenen aan personen in

centra en dat dit geldt voor alle asielzoekers. Verder wordt aangegeven dat asielzoekers de toestemming kunnen krijgen om bijstand te krijgen buiten het centrum. Vervolgens wordt inderdaad uiteengezet dat de sociale bijstand die asielzoekers in die omstandigheden krijgen in het algemeen onvoldoende is om een adequate levensstandaard te hebben in Polen en dat het heel moeilijk is om een appartement of kamer in Warschau te huren, waardoor asielzoekers vaak gedwongen zijn om samen te leven in een veel te kleine accommodatie, met als gevolg dat de materiële opvangvoorzieningen in het rapport als onvoldoende beschouwd worden om een adequate levensstandaard te verzekeren. *In casu* brengt de verzoekster echter geen enkele reden aan waarom zij in haar concreet geval geen gebruik kan maken van de opvangvoorzieningen in een centrum en waarom zij buiten het centrum zou willen verblijven. Op bladzijde 48 van het AIDA-rapport wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de opvangcentra in Polen niet overbezet zijn. Vervolgens toont de verzoekster niet aan dat indien zij in een centrum zou verblijven de bijstand die zij zou krijgen onvoldoende is om adequaat te leven. Uit het AIDA-rapport (blz. 50) blijkt dat in de centra kamers zijn voor 2, 4 of meer personen, afhankelijk van de noden van de gezinnen. Voorts wordt er aangehaald dat er voldoende sanitaire voorzieningen (toiletten, douches) zijn, dat er maaltijden voorzien worden (in slechts één centrum moeten de asielzoekers zelf koken), en dat er bij de bereiding van de maaltijden en dranken in de mate van het mogelijke rekening wordt gehouden met religieuze en culturele voorschriften. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat asielzoekers in Polen *“recht (hebben) op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2)”*, dat het AIDA-rapport *“geen melding (maakt) van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers”* en dat *“er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen”*.

Voorts verwijst de verzoekster in het eerste onderdeel van het enig middel nog naar een artikel van 14 april 2016 dat melding maakt van een peiling waaruit zou blijken dat de Poolse publieke opinie meer en meer gekant is tegen de opvang van asielzoekers. Gelet op het voorgaande maakt zij hiermee evenwel geen systemisch falen van de opvangvoorzieningen in Polen aannemelijk. Evenmin maakt zij met haar betoog dat personen die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gekregen hebben moeilijkheden ondervinden om huisvesting te verkrijgen, aannemelijk dat zij in Polen onmenselijk en vernederend behandeld zal worden, temeer nu zij tijdens een gehoor van 30 juni 2016, gevraagd naar haar verblijf in Polen, stelde tot haar vertrek uit Polen bij een oudere vrouw te hebben verbleven.

Verder wijst de verzoekster in het eerste onderdeel van het enig middel nog op discriminaties in Polen en op de situatie van Tsjetsjenen in Polen. Zij heeft evenwel noch tijdens het gehoor op 30 juni 2016, noch tijdens het bijkomend gehoor op 25 juli 2016 gewag gemaakt van enige concrete ervaring op het vlak van discriminatie, xenofobie of onverdraagzaamheid door de Poolse bevolking. In tegendeel, uit de door haar afgelegde verklaringen blijkt dat zij in Polen bij een oudere vrouw heeft kunnen verblijven, wat niet meteen wijst op onverdraagzaamheid en xenofobie. Voorts wordt er op gewezen dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid, doch dat de loutere omstandigheid dat dergelijke problemen zich soms voordoen nog niet betekent dat personen die aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Voorts maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de discriminaties in Polen op het vlak van huisvesting, tewerkstelling en onderwijs een dergelijk niveau van hardheid bereiken dat ze als folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM kunnen worden beschouwd en dat zij hiervoor in Polen geen effectieve rechtsbescherming zou kunnen krijgen. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Ten slotte laat de verzoekster in het eerste onderdeel van het enig middel gelden dat zij aan ernstige hartproblemen lijdt die ernstige angstaanvallen veroorzaken, waarvoor zij een medische behandeling moet krijgen en zich in een rustige omgeving moet bevinden. Zij meent dat haar gezondheidstoestand door de onmenselijke opvangvoorzieningen in Polen ernstig zal verergeren. Zij laat evenwel na de concrete overwegingen hieromtrent in de bestreden beslissing, met name dat zij *“in het kader van haar asielaanvraag tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”* en dat *“asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers”* die wordt verstrekt via

medische posten in de opvangcentra en terecht kunnen "bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers", te weerleggen of te ontcrachten. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Voor zover zij thans een attest bijbrengt van haar psycholoog K. K., wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het psychologisch advies van psycholoog N. K. K. van 16 juni 2016 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ten slotte wordt er op gewezen dat indien de verzoekster omwille van medische redenen een verblijf in België wenst te bekomen, zij zich hiervoor tot de bevoegde diensten dient te wenden. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier evenwel niet dat de verzoekster een aanvraag heeft ingediend om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf te bekomen omdat zij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

In een tweede middelonderdeel bekritiseert de verzoekster de asielprocedure in Polen. Zij laat gelden dat er geen wettelijk systeem van juridische bijstand bestaat, dat er geen juridische bijstand is tijdens de verhoren, dat de toegang tot informatie in verband met de asielprocedure beperkt is, en dat de asielprocedure niet onpartijdig verloopt.

Met betrekking tot de asielprocedure in Polen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Betrokkene verklaarde verder dat ze niet wist of er reeds een definitieve beslissing werd genomen betreffende haar in Polen ingediende asielaanvraag. We merken desbetreffend op dat Polen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht... c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvangen indien zij dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene en haar minderjarige kinderen zullen gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en haar verzoek zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de

"European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa Ostazewska-Zuk, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up to date tot 13.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25).

Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor nergens gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, wiens voorafgaand aan haar asielaanvraag in België in Polen ingediende aanvraag nog niet het voorwerp was van een finale beslissing niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. (...)

Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen."

De verzoekster betwist niet dat zij na haar terugname op grond van artikel 18.1, onder c) van de Dublin III-verordening in Polen een asielaanvraag zal kunnen indienen. Haar betoog dat in het AIDA-rapport wordt aangegeven dat Polen geen wettelijk systeem van juridische bijstand kent, mist feitelijke grondslag. In het AIDA-rapport wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat "The law transposing the recast Asylum Procedures and Reception Conditions Directives entered into force in November 2015. The introduction of a state legal aid system is the major change in this regard. The system, entering into force in January 2016, will consist in legal information by the Office for Foreigners at first instance and legal aid from lawyers, legal counsellors and NGOs at second instance" (vrije vertaling: De wet die de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn omzet, trad in werking in november 2015. Het invoeren van een wettelijk systeem van juridische bijstand is op dit punt de belangrijkste wijziging. Het systeem, dat van kracht wordt in januari 2016, zal in de eerste plaats bestaan uit het aanreiken van wettelijke informatie door het Bureau voor Vreemdelingen en in tweede instantie uit het verlenen van juridische bijstand door advocaten, juridische adviseurs en NGO's). Voorts wordt op bladzijde 22 van het AIDA-rapport gepreciseerd dat "A State legal aid system was introduced by the Law amending the Law on Protection on 13 November 2015.⁶³ This is something new within Polish legislation (there is still no state-funded legal aid for citizens). The legal aid system will cover legal information, provided by the employees of the Office for Foreigners in cases concerning cessation of protection in the first instance, and legal aid provided by advocates, legal counsellors and NGOs in the second instance. The latter will involve preparing appeal and providing legal representation in cases concerning refusal of protection, discontinuance of the procedure, refusal of reopening the procedure, Dublin, inadmissibility of the application and cessation of protection. The system will be managed by the Head of the Office for Foreigners who will contract advocates, legal counsellors and NGO lawyers. The system will enter into force on 1 January 2016." (vrije vertaling: Een wettelijk systeem van juridische bijstand werd ingevoerd door de wet van 13 november 2015. Dit is nieuw binnen het Poolse wettelijke systeem (waar nog steeds

geen door de overheid gesubsidieerde juridische bijstand is voor Poolse burgers). Het wettelijk systeem van juridische bijstand zal in de eerste plaats het aanreiken van wettelijke informatie door werknemers van het Bureau voor Vreemdelingen in zaken met betrekking tot beëindiging van bescherming en in tweede instantie het verlenen van juridische bijstand door advocaten, juridische adviseurs en NGO's omvatten. Het laatste zal het voorbereiden van een beroep, het voorzien van vertegenwoordiging in gevallen van weigering van bescherming, beëindiging van de procedure, weigering of heropening van de procedure, Dublin-zaken, ontoelaatbaarheid van de aanvraag en beëindiging van de bescherming met zich brengen. Het systeem zal beheerd worden door het hoofd van het Bureau voor Vreemdelingen, die advocaten, juridische adviseurs en NGO's zal contracteren. Het systeem zal van kracht gaan op 1 januari 2016). Door in haar verzoekschrift te verwijzen naar de situatie zoals die van toepassing was voor de wetswijzing van november 2015 toont de verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feiten of op kennelijk onredelijke wijzen wordt overwogen dat zij *"niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*. Voorts wordt er nog op gewezen dat de verzoekster op geen enkel ogenblik aan de diensten van de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat zij tijdens haar verblijf in Polen zelf problemen heeft gekend inzake juridische bijstand of dat zij zich omwille van problemen inzake juridische bijstand in Polen zou verzetten tegen haar overdracht naar Polen.

Waar de verzoekster voorhoudt dat haar asielaanvraag niet volledig of onpartijdig onderzocht zal worden door de Poolse overheden, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op bladzijde 41 van het AIDA-rapport wordt nochtans uitdrukkelijk aangegeven dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites onderzocht wordt.

Voor zover de verzoekster er nog op wijst dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders eerder als economische migranten worden beschouwd omdat zij gepoogd hebben hun economische status te verbeteren in plaats van de door het eerste veilige land waar zij toekwamen geboden bescherming te aanvaarden, wordt er op gewezen dat uit het AIDA-rapport in het algemeen blijkt dat er geen informatie is aangaande obstakels in de asielprocedure voor Dublin-terugkeerders (blz. 24). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag, zodat niet blijkt dat de verzoekster zich niet in rechte zou kunnen verzetten tegen het argument dat zij een economisch migrant zou zijn. Ten slotte blijkt uit het AIDA-rapport hoegenaamd niet dat Dublin-terugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. In het licht van het geheel aan informatie aangaande de asielprocedure in Polen, blijkt uit de door de verzoekster aangehaalde passage uit het AIDA-rapport dan ook geen beperking wat betreft de toegang tot de asielprocedure. Aldus toont de verzoekster niet aan dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublin-terugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten.

Waar de verzoekster laat gelden dat de toegang tot informatie in verband met de asielprocedure beperkt is, gaat zij eraan voorbij dat in het AIDA-rapport uitdrukkelijk wordt gesteld dat sinds de wetswijzing van 13 november 2015 de Poolse overheden verplicht zijn om de asielzoeker schriftelijk te informeren, in een taal die hij begrijpt, omtrent de regels met betrekking tot de asielprocedure, de rechten en verplichtingen van een asielzoeker en de wettelijke gevolgen ervan, de mogelijkheid om het UNHCR te informeren over de asielaanvraag, de documenten te lezen, de mogelijkheid om notities en kopies te maken, omtrent de NGO's die werken rond asielzoekers, omtrent de materiele opvang en medische bijstand, de toegang tot gratis juridische bijstand en het adres van het centrum waar de verzoekende partijen zullen terechtkomen (blz. 32). Tevens wordt er in het AIDA-rapport gewezen op het gegeven dat er door het Bureau voor Vreemdelingen een brochure, met name *"First steps in Poland – practical brochure for asylum applicants in Poland"*, werd opgesteld waarin de asielprocedure praktisch wordt toegelicht en die beschikbaar is in zes talen, waaronder het Russisch. Voorts wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat in de praktijk in de opvangcentra onder meer de Russische taal gebruikt wordt. Aangezien de verzoekster tijdens het gehoor bij de diensten van de verwerende partij op 30 juni 2016 verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben, kan er aldus van worden uitgegaan dat zij in Polen over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die zij machtig is.

In zoverre de verzoekster nog voorhoudt dat de omstandigheid dat zij niet geïnformeerd werd omtrent de definitieve beslissing over haar in Polen ingediende asielaanvraag bewijst dat er tekortkomingen zijn in het systeem aangaande de asielprocedure, beperkt zij zich tot een herhaling van wat zij tijdens het

gehoor op 30 juni 2016 reeds heeft aangehaald, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name *“dat Polen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013”* en dat dit *“betekent dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag opnieuw zullen kunnen aanvatten indien zij dat wenst”*, te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen die zij tijdens haar gehoor heeft aangebracht, weerlegt de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daaromtrent. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

In een derde onderdeel van het enig middel stelt de verzoekster dat Tsjetsjenen in Polen slachtoffer zijn van geweld waartegen de Poolse autoriteiten geen effectieve bescherming bieden. Zij haalt enkele passages uit een rapport, genaamd *“COI Focus Polen”*, en uit een rapport *“expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland”* van Cevipol aan, doch zij heeft deze (passages uit deze) rapporten evenwel niet gevoegd bij haar verzoekschrift. Bovendien heeft de verzoekster tijdens haar gehoor op geen enkel ogenblik melding gemaakt van gewelddadigheden die ten aanzien van haar zouden zijn gepleegd gedurende haar verblijf in Polen.

Waar de verzoekster laat gelden dat zij tijdens het gehoor duidelijk heeft verklaard Kadyrov te vrezen, beperkt zij zich tot een herhaling van haar tijdens het bijkomend gehoor van 25 juli 2016 afgelegde verklaringen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat zij *“zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties”*, dat op grond van haar verklaringen en de elementen van het dossier *“niet (kan) worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden”* en dat zij *“haar problemen in verband met haar persoonlijke veiligheid niet specifiek verder aanduidt of staft met concrete elementen”*, te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit het bijkomend gehoor weerlegt de verzoekster geenszins de overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar afgelegde verklaringen. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar kinderen als Tsjetsjenen in Polen zullen worden blootgesteld aan een praktijk van gewelddadigheden, waaronder ernstige discriminaties, die op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen wijzen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3, § 2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, § 1, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

*“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Polen in het algemeen zou moeten stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van de verzoekster te behandelen *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN